

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 86/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoE/128/2009-69 z 30. júla 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu

v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 CoE/128/2009-69 z 30. júla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ alebo „namietané uznesenie“).

Ako vyplynulo zo sťažnosti a z jej príloh, sťažovateľka ako oprávnená osoba doručila súdnemu exekútorovi JUDr. P. B. (ďalej len „súdny exekútor“) 26. februára 2008 návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženía sumy 16 998,03 Sk s príslušenstvom od fyzickej osoby (ďalej len „povinný“) na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku č. k. UD-249/07-EK z 15. júna 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. augusta 2007 a stal sa vykonateľným 14. augusta 2007 (ďalej aj „exekučný titul“).

Súdny exekútor následne predložil Okresnému súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom. Okresný súd uznesením č. k. 8 Er/226/2008-39 z 10. júla 2009 zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu s odôvodnením, že *„dohoda o uznaní dlhu je absolútne neplatná, rozhodcovský rozsudok z nej vychádzajúci zaväzuje osobu povinnú na plnenie zákonom nedovolané, a preto je nutné exekúciu zastaviť“*.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 CoE/128/2009-69 z 30. júla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jej v petite sťažnosti označené základné práva, argumentujúc vlastnou právnou analýzou predmetnej veci, v ktorej okrem iného poukázala na judikatúru ústavného súdu (m. m. I. ÚS 26/94) a ďalej v sťažnosti uviedla:

„Z uznesenia Krajského súdu v Trnave v spojení s prvostupňovým rozhodnutím vyplýva, že v tomto prípade došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Uvedené ustanovenia však nedávajú exekučnému súdu, ako sa nesprávne domnieva aj porušovateľ, oprávnenie preskúmať exekučný titul, ale len posúdiť plnenie priznané exekučným titulom, nakoľko aj zákonná formulácia hovorí o plnení, na ktoré

zaväzuje rozhodcovský rozsudok a nie o právnom dôvode, z ktorého plnenie vyplýva a na ktorého základe bol vydaný exekučný titul. Uvedený záver pritom nevyplýva len z gramatického výkladu § 45 ZoRK, ale možno ho systematicky vyvodit' aj z vymedzenia oprávnenia exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorá je vymedzená na:

- a) preskúmanie materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu...*
- b) posúdenie rozporu plnenia priznaného exekučným titulom ako plnenia objektívne možného, plnenia právom dovoleného alebo plnenia v súlade s dobrými mravmi...“*

Podľa sťažovateľky teda z § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) ani v širšom zmysle nevyplýva, že exekučný súd má právo preskúmať právny dôvod, na základe ktorého sa v rozhodcovskom konaní plnenie uplatnilo, a posúdenie hmotnoprávneho základu plnenia je obmedzené len na základné konanie, t. j. konanie vo veci samej.

Sťažovateľka tvrdí, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať správnosť záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal, a preto exekučný súd nemôže pri výkone rozhodnutia dospieť k inému záveru, než ako rozhodol príslušný orgán. V nadväznosti na to vyslovuje názor, *„že exekučný súd a následne aj porušovateľ sa zaoberali otázkami, na ktoré nie sú zo zákona oprávnení, a na základe toho svojím postupom nekonali podľa relevantných zákonných ustanovení, porušili ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a súčasne právo sťažovateľ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nerešpektovaním princípu rei iudicata spočíva v popretí práva domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Porušovateľ tento princíp nerešpektuje a napriek právoplatnému skončeniu konania postupuje tak, akoby stav právoplatnosti ani nenastal, t. j. vytvára právnu neistotu ohľadne konkrétneho práva na priznané plnenie.“*

V súvislosti s tvrdením o nedostatku právomoci exekučného súdu zasahovať do právoplatne skončenej veci v rozhodcovskom konaní poukazuje sťažovateľka aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, a to na vec vedenú pod sp. zn. C-40/08

Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, ako aj vec vedenú pod sp. zn. C-168/05 – Mostaza).

Sťažovateľka napokon vytýka krajskému súdu aj to, že sa v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysporiadal s jej argumentmi (najmä namietané prekážky rozhodnutej veci), pričom podľa nej išlo o právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Z týchto dôvodov považuje sťažovateľka za nesporné, že krajský súd porušil napadnutým uznesením jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka uviedla:

„Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, napriek absencii jeho námietok podľa zmenkového a šekového zákona prostredníctvom žalobnej odpovede...“ sa dostal postupom krajského súdu do pozície, ako keby námietky podal, teda ako keby vykonal procesný úkon. V prípade podaných námietok by však sťažovateľka mala právo sa k nim aspoň vyjadriť, kým v tomto prípade vo vzťahu k argumentácii krajského súdu tak urobiť nemohla.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoE/128/2009-69 zo dňa 30. 07. 2010 bol porušený článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoE/128/2009-69 zo dňa 30. 07. 2010 porušené.

III. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoE/128/2009-69 zo dňa 30. 07. 2010 porušené.

IV. Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoE/128/2009-69 zo dňa 30. 07. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

V. Krajský súd v Trnave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,30 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur tridsať eurocentov...) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Ústavný súd upriamuje pozornosť aj na svoju doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 55/09), podľa ktorej za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považuje aj takú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie ústavou, prípadne kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručeného práva alebo slobody na základe takých tvrdení a argumentov, ktoré už v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, rozhodujúc o obdobnej sťažnosti (hoci aj iného sťažovateľa), posúdil a vyhodnotil ako neodôvodnené.

Predmetom konania je namietané porušenie v petite sťažnosti označených základných práv uznesením krajského súdu č. k. 23 CoE/128/2009-69 z 30. júla 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94).

Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je limitovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu uvedeného základného práva namietaným uznesením došlo „tým, že exekučný súd a následne aj porušovateľ sa zaoberali otázkami, na ktoré nie sú zo zákona oprávnení, a na základe toho svojím postupom nekonali podľa relevantných zákonných ustanovení...“.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie (žiadosti o povolenie vykonania exekúcie) vecne posúdili a rozhodli o exekučnom titule (rozhodcovskom rozsudku). V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnym názorom, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietané uznesenie krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci postup z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento odvolaním sťažovateľky napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 8 Et/226/2008-39 z 10. júla 2009 potvrdil ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pričom výslovne uviedol:

„Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predovšetkým sa však žiada uviesť, že odvolací súd nemal dôvod zásadným spôsobom polemizovať s argumentáciou súdu prvého stupňa pojatou týmto aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia (pokiaľ šlo o rozhodnutie o zastavení exekúcie) – čím treba rozumieť najmä závery o tom, prečo bolo vylúčené, aby sa v exekúcii v prejednávanej veci pokračovalo i ďalej. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvého stupňa predstretých dôvodov a tiež pre ich podanie pomerne vyčerpávajúcim spôsobom by tak

zásadne (nebyť rovnako dost' podrobne vyargumentovaného nesúhlasu oprávnenej s takýmito dôvodmi – v odvolaní) postačovalo i konštatovanie správnosti dôvodov s odvolaním sa na ne.

Vedený všetkými už opísanými úvahami preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti zastavenia exekúcie podľa § 251 ods. 4 a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

V danom prípade k hlavným námietkam sťažovateľky vyjadreným v jej odvolaní zaujal podrobné stanovisko v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd, pričom z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP. Z toho možno vyvodit', že sa stotožnil so závermi okresného súdu k námietkam sťažovateľky vyjadreným v jej odvolaní.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

V tejto súvislosti preto ústavný súd poukazuje aj na uznesenie okresného súdu č. k. 8 Er/226/2008-39 z 10. júla 2009, v ktorom okresný súd okrem iného uviedol:

„Preskúmaním obsahu dohody o uznaní dlhu, spisu rozhodcovského súdu a jeho rozsudku dospel súd k záveru, že dohoda o uznaní dlhu je absolútne neplatná, rozhodcovský rozsudok z nej vychádzajúci zaväzuje osobu povinnú na plnenie zákonom nedovolané, a preto je nutné exekúciu zastaviť.“

Z obsahu dohody o uznaní dlhu vyplýva, že oprávnený spravoval dohodu o uznaní dlhu spôsobom, z ktorého nie je možné na prvý pohľad zistiť, že nejde len o uznanie dlhu

ale, že ide aj o nové dojednania o sankciách a zmluvných pokutách. To je možné zistiť len podrobný, ale veľmi ťažkým (pre bežného občana akým osoba povinná nesporene je) čítaním zmluvných dojednaní, ktoré sú na strane druhej dohody o uznaní dlhu. Na dohode sa vôbec neuvádza, že nejde len o uznanie dlhu ale, že ide aj o nové dojednania ale už nie vychádzajúce z postúpenej pohľadávky. Takýmto zavádzajúcim spôsobom potom ide o úkon dostatočne neurčitý, nezrozumiteľný a nepresný. Okrem toho sa týmto úkonom zastiera úkon iný, obsiahnutý len v zmluvných ustanoveniach, že si účastníci dohodli nové podmienky na úhradu postúpenej pohľadávky v časti sankcií a tým sa neprimerane zhoršili podmienky, za ktorých osoba povinná pôvodnú zmluvu o prenájme uzavrela. To má za následok dôvod absolútnej neplatnosti takejto dohody a jej zmluvných ustanovení. Na dôvod absolútnej neplatnosti je povinnosť prihliadať zo zákona, bez ohľadu na to, či sa takej neplatnosti niekto dovoľá alebo nie. Okrem toho tu existuje aj druhý dôvod absolútnej neplatnosti, na ktorý musel súd tiež prihliadnuť. Ako už bolo uvedené vyššie, ide o postúpenú pohľadávku, pričom pôvodná zmluva bola uzavretá dňa 17. 11. 2000 (karta Klienta). Ide o zmluvu o prenájme, keďže v osobe povinnej ide o spotrebiteľa, lebo opak z listín nevyplýva, platí trojročná premlčacia lehota. Akékoľvek iné dojednania o prípadne dlhšej lehote je absolútne neplatné. Pri uznaní dlhu je potrebné, aby ten kto svoj dlh uznáva vedel, že uznáva dlh, ktorý je premlčaný. Povinnosť preukázať túto vedomosť dlžníka má osoba veriteľa. Ten je povinný zabezpečiť si to, aby vedel preukázať, že s osobou dlžníka uzavrel dohodu o uznaní dlhu s tým, že dlžník vedel, že uznáva niečo, čo už je premlčané a že to vlastne nemusí ak nechce uhradiť. V danej veci z dohody o uznaní dlhu nevyplýva, že dlžník o tomto vedel. Preto je nutné vychádzať z toho, že v zmysle ust. 558 Obč. zák. takáto dohoda nemá žiadny právny dôsledok, teda, že v čase uznania dlh trval. Preto takéto uznanie nemožno považovať za platný právny úkon. Tieto okolnosti sa v rozhodcovskom konaní neskúmali. Nevyplýva to z obsahu rozhodcovského spisu.

Rozhodcovský súd podľa ust. § 31 ods. 3/ zák. o rozhodcovskom konaní je povinný okrem iných použiť aj ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Medzi týmito sú tiež zákonné ustanovenia Obč. zák. Rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom pritom ukladá povinnej osobe ako odporcovi povinnosť zaplatiť zákonom nedovolené plnenie. Keďže rozhodcovský rozsudok obsahuje takéto zákonom

nedovolené plnenie, bolo potrebné exekúciu zastaviť, lebo neexistuje platný exekučný titul, lebo existujúci exekučný titul vychádza z absolútne neplatného právneho úkonu.“

Ako už bolo uvedené, sťažovateľka vo svojej argumentácii poukázala aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Asturcom Telecomunicaciones SI proti Cristina Rodríguez Nogueira (sp. zn. C 40/08), ktorý pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami rozhodoval o otázke právomoci vnútroštátneho súdu (ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku) v tom zmysle, či je oprávnený konštatovať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky. Súdny dvor Európskej únie vo výroku svojho rozsudku konštatoval, že vnútroštátny súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľky uvedeným rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie považoval skôr svedčiacu v prospech správnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

K výhradám sťažovateľky, podľa ktorej sa krajský súd nevysporiadal s niektorými jej argumentmi (najmä namietané prekážky rozhodnutej veci), ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 46 ods. 1 ústavy, možno poukázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej povinnosť

odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Z toho vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh za podmienky, ak ide o takú otázku, ktorá sa vo svetle právnych záverov konajúceho súdu nejaví ako relevantná a nevyhnutná pre rozhodovanie vo veci (m. m. IV. ÚS 402/2010), a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Vzhľadom na záver okresného súdu, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, a to, že rozhodcovský rozsudok obsahuje zákonom nedovolené plnenie, a preto bolo potrebné exekúciu zastaviť, keďže neexistuje platný exekučný titul, lebo *„existujúci exekučný titul vychádza z absolútne neplatného právneho úkonu“*, poukazuje ústavný súd v neposlednom rade tiež na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 (publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997) uviedol, že *„súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“*

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ale tiež jemu predchádzajúceho uznesenia okresného súdu č. k. 8 Er/226/2008-39 z 10. júla 2009 konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi ním preskúmaného uznesenia okresného súdu (ktorý príslušné ustanovenia podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval a ktorého úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a ústavne akceptovateľné) a na tieto vo svojom uznesení odkázal. V reakcii na námietky sťažovateľky ústavný súd neposudzoval, či a do akej miery je napadnutý výklad danej problematiky krajským súdom

optimálny, ale iba zisťoval, či nie je interpretáciou natoľko extrémnou, a teda svojvoľnou, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené nemožno urobiť záver ani o absencii náležitého odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd považuje napokon za potrebné zdôrazniť, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Za daných okolností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť namietaným uznesením krajského súdu, dospel k záveru, že je zjavne neopodstatnená, a preto ju z toho dôvodu v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto základných práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto je sťažnosť aj v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Rovnako tak nemohlo dôjsť podľa názoru ústavného súdu namietaným uznesením krajského súdu k porušeniu princípu legality vyplývajúceho z čl. 2 ods. 2 ústavy, pričom v danom prípade zo sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľka tvrdí, že došlo k porušeniu tohto ústavného princípu v spojení s namietaným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie namietaného uznesenia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011